

DEEL 3 VAN DE TRILOGIE "ONTSPOORD"

DE OVERBRUGGING

DEEL DRIE VAN DE TRILOGIE "ONTSPoord"

DE
OVERBRUGGING

Johannes Overland

Uitgegeven door Mijn bestseller.nl
9/2024
Eerste druk

Schrijver: Johannes Overland
Editor : Jeannine De Ridder
Coverontwerp: Hans Coertjens
Vormgeving : Annebel Van Looveren
ISBN: 9789403753027
© Hans Coertjens
Émail : johannesoverland1@gmail.com

Niets uit dit boek mag worden overgenomen
zonder toestemming van de schrijver.

Voorwoord

De trilogie is voltooid en Johannes Overland zet een finaal punt achter zijn zoektocht naar een wereld in constante beweging.

Al schrijvend dwaalt de verteller tussen de verhalen die naadloos passen in zijn dagelijkse leefwereld. Verhalen die wij graag horen, steeds weer opnieuw. Maar ook vreemde, ongekende gebeurtenissen die hij de moeite vindt om onder de loupe te nemen. Want het helpt om de verlamme en verdovende werking hiervan te verdunnen. Dat wat we therapeutisch schrijven noemen, waarbij de lezer ziet hoe de kiemen van kracht en veerkracht verborgen zitten in alle hoeken en gaten van de verhaallijn.

De lezer als vertrouwde vriend is een klankbord en katalysator om de 21ste eeuw in een perspectief te zetten. Een vooruitzicht in de wetenschap dat de geschiedenis zich herhaalt. Maar dan wel in een hogere versnelling.

Het landelijke dorp van Johannes Overland wordt een metropool van bruisende neuronen die knetteren in hoofd en geest. Maar niet alleen het dorp wordt ingelijfd. De schrijver oogst hierbij een zwangere zomer barstensvol ideeën.

De schrijver begrijpt dat niet alleen de wereld in beweging is maar ook *hijzelf*. Is de cirkel dan niet rond ?

Wolf Goldmund

Engel

Licht als een veer
Bijna transparant
Vlieg ik overal doorheen

Afstand en tijd bestaan niet meer
Ik denk aan een plaats
En ik ben er al

Als een engel
Kan ik mij ongeremd
En zonder voertuig verplaatsen

Het witte Licht vervoert mij
Tussen ongekende werelden
Onaangetast en vol liefde

Hemelse schalunen
Klinken me zacht tegemoet in het heelal
Als een welkom en wijzen me de weg.

Op het mosgroene gras zittend naast een
rotspartij
Zie ik de hemel en de wolken boven mij
verschuiven
En afwisselend alle denkbare kleuren
krijgen

De klaterende waterval klettert als een
sterrenregen
Terwijl de mooiste bloemen opschieten uit
de grond
Je kan ze bewonderen, je kan ze eten of je
kan ze plukken

Ik word één met de natuur en verdwijn in
de aarde
Want ik ben Schepping
Ik ben de lucht en het water
De aarde en het vuur
Kortom ik ben natuur

Johannes Overland

Inleiding

De Overbrugging, dit laatste werk uit de reeks van drie sluit aan bij de twee eerdere boeken.

“Maatschappij in beweging” en “Leven(d) gefileerd”.

Samen vormen ze de trilogie “Ontspoord.” Het gaat dus niet om een trein die van zijn rails is gegaan, maar om de maatschappij die ontwricht en ontspoord is.

In zijn eerste twee werken bericht de schrijver hier reeds over, maar aangezien de gebeurtenissen en ontwikkelingen hem blijven verbazen , wil hij nog een laatste keer zijn licht hierover laten schijnen om uiteindelijk toch te proberen af te sluiten met een positieve noot. Vandaar “De Overbrugging” de overgang naar de nieuwe wereld.

Net zoals in de vorige boeken zal Johannes als verteller ook hier weer een scala aan onderwerpen bespreken. Aangezien het geen roman is, maar eerder een uiteenzetting van verscheidene stellingen en verhalen, is het een boek vol varia.

Ook keert hij in het boek terug naar zijn geboortedorp Loenhout. Hij weet anekdotes van vroeger te vertellen, maar ook over zijn familie Van Nueten.

Een boek vol spitsvondigheden en familiegeschiedenis.

Na de trilogie zal Johannes Overland met zijn vierde boek een heel ander werk uitbrengen, namelijk een verhaal van het begin tot het einde vol spanning en romantiek.

Inhoudstafel

Voorwoord	5
Engel	8
Inleiding	11
Inhoud	13
Anekdoten	15
Leuke weetjes oud/ouder/oudst	29
De Europese Unie	41
Het leven	55
Geloof	59
De mens en zijn woning	65
Natuurweetjes	69
Familie Van Nueten	81
De verbrande boer	115
Relikwieën	117
Rare kronkels	121
Te gek om los te lopen	125
Mythes	137
Eurovisiesongfestival	151
Zomer ritje	155
The Final Countdown	161
Nieuwe tijd	173
Het Zonnekind	179
Verkiezingen	185

Verandering	193
De Cat	197
Ruimtevaart	201
Beleving	209
Ik hou van dieren	213
Nieuwe wegcode	219
The Age of Aquarius	223
Het vergeten orgasme	227
SAT	233
Magnetisch veld	239
De Overgang	243
Kijk op de toekomst	249
Buitenaards leven	253
Vrede of oorlog	265
Evolutie	269
Plato	278
Over de trilogie Ontspoord	286
Dankwoord	289

Anekdoten

We gaan nu terug in de tijd, ergens begin jaren 60 vermoed ik. De kinderen speelden toen nog buiten en amuseerden zich in de natuur. Er waren gelukkig nog geen smartphones en spelcomputers. De kinderen dienden nog zelf creatief te zijn en er gebeurde dus kattenkwaad zoals dit niet meer voorkomt. Het lijken soms wel verhalen uit de tijd van de Witte.

Er was in het centrum van het dorp een klooster met zusters met van die grote stijf gestreken witte kappen op het hoofd alsof ze zouden gaan vliegen.

Eén van die zusters vroeg mijn oudste broer die daar vlakbij liep, om even te komen. Hij moest even in het groentewinkeltje iets verderop wat gaan halen voor de zusters.

Als dank voor de boodschap kreeg hij een suikerklontje. Hij vond dat dit iets voor een paard was, dus ging hij zich wreken. Hij kocht een klein bommetje, ongevaarlijk maar lawaaiërig in de drogisterij vlakbij.

Je weet wel zo een winkel waar men van alles verkocht, ook speelgoed. Hij stak het aan en duwde het door de briefopening van de voordeur, zodat het in de gang viel waar het knalde.

Hij liep weg omdat hij niet wou gepakt worden en weet niet of er nog een zuster de deur nadien nog heeft open getrokken. Kinderen moesten zich amuseren en aangezien er even tevoren een circus in het dorp was geweest, stelde één van zijn vrienden voor om circus te spelen. De mensen die kwamen kijken moesten dan 1BEF. Betalen. Er was daar, omdat er een beek liep, een leuning, waarrond ze als acrobaat konden draaien. Er hing daar ook een katrol in de schuur van de molenaar. Daar ging ook iemand aanhangen die naar boven werd getrokken. En ze besloten ook een messen-act te doen. Men ging in de keuken messen uit de schuif halen en smeed die naar de poort waar enkele gasten stonden. Gelukkig is dat alles goed afgelopen.

Zo ook werd mijn broer en zijn liefje betrap in het koren. Ik denk dat ze zestien waren.

Mijn broer kwam thuis en pa vroeg waar hij zo lang had gezeten. “Bij tante in het dorp” was het antwoord. Mijn vader wist dat het niet waar was, want de boer was ondertussen komen aanbellen. Mijn broer kreeg een bolwassing.

Mijn broer vond dat dit verraad was van de boer en het moest gewraakt worden. Enkele dagen of weken later besloot hij samen met een vriend de weide van de boer open te zetten zodat zijn koeien in een andere weide bij koeien van iemand anders liepen. De boer wou zijn koeien komen melken en merkte wat er gebeurd was. De boer zal wel gevloekt hebben en hij is nog een hele tijd bezig geweest om zijn koeien terug in hun weide te krijgen. De twee deugnieten die niet op tijd waren kunnen gaan lopen, hebben 2,5 uur in de sloot gelegen vooraleer het veilig was.

Het was ook een tijd dat men alles moest eten wat op tafel kwam, men moest het maar leren eten. En indien men zei geen honger te hebben, zei mijn moeder dat men maar moest eten voor de honger die komt. Mijn broer lustte geen witloof en had zijn bord niet leeggeeten. Hij mocht het dan als straf in de berging/washok verder gaan opeten. Daarnaast was een toilet, dus kieperde hij alles hierin.

De dag nadien kwam moeder met een bord eten op de speelplaats aan en kon hij het daar opeten. Hij was beschaamd ten opzichte van de anderen en spreekt nu al lachend over een trauma voor het leven.

Zulke dingen zou men nu niet meer doen.

De hoofdonderwijzer van de lagere school, een brave man, werd door de kinderen Mon Krop genoemd, omdat hij regelmatig over zijn keel en adamsappel wreef. Ik was en ben nog steeds het brave jongetje, maar wou eens één keer stoer doen door heel luid Mon krop te zeggen zodat hij het hoorde.

's Avond werd er aan de deur gebeld, vader gaat open doen en daar stond de

hoofdonderwijzer om mijn vader hierover te interpellieren, want zoiets was niet het juiste gedrag. Ik werd er direct door mijn vader bij geroepen die mij vermanend en met strenge blik toesprak en vroeg wat dit te betekenen had. Ik diende direct mijn verontschuldigingen aan te bieden en er werd op gewezen dat dit niet meer mocht gebeuren.

Zouden leerkrachten zich nog tot de ouders wenden nu, en vooral, zouden de ouders aan de kant van de leraar staan en hun kind een standje geven ?

We hadden in ons lieflijk klein dorpje waar iedereen praktisch iedereen kende wel meer markante figuren. Zo was er naast een boerderijwoning een beukenhaag waar we gewoonlijk meikevers gingen schudden. De man van deze woning deed niets liever dan zich te verstoppen en kinderen doen verschieten. Dan lag hij in een deuk.

Een andere inwoner gaf les in een school van een andere gemeente en hij presteerde het om op een dag op handen en voeten zijn klas binnen te kruipen als een hondje. Hilariteit alom !

We hadden ook iemand die regelmatig een weddenschap aanging in café dat hij tegen hoge snelheid een scherpe bocht kon nemen. En met regelmaat vloog hij met zijn auto uit de dodenbocht zoals genoemd. Een verraderlijke ietwat scherpe bocht waar iemand ooit om het leven was gekomen. De kerel beweerde dat hij deze bocht tegen hoge snelheid kon nemen. Telkenmale vloog hij uit de bocht maar moest dit gelukkig niet met zijn leven bekopen.

Ooit was hij eens tegen een koe gereden en had een gebroken nek. Een beetje later reed hij met een grote kraag rond zijn nek, op zijn fiets door het dorp zonder zijn stuur vast te houden met zijn handen. Gevaar kende hij niet. Hij was een echte waaghals.

En dan was er in het dorp nog die man met vele kinderen, die op zijn bed gingen liggen en deed alsof hij dood was. Zijn kinderen die niet weenden kregen goed naar hun voeten.

Zo was er een hele grote struise boer met grote, sterke handen en men noemde hem den Olifant. Men had deze man eens uitgedaagd voor een weddenschap om met één vuistslag een varken dood te slaan. En zo geschiedde. Zo uitzonderlijk sterk was hij, net zoals in Wuustwezel sterke Peer.

We hadden een koster, voortreffelijk orgelspeler en vriendelijk man, maar hield van grapjes. Zo stond hij tijdens de mis boven op het hoogsaal allerlei snuiten te trekken naar de pastoor of onderpastoor om hem in een lach te doen schieten. Soms deed hij zelfs een aap na.

Mijn broer stond met zijn nonkel die ouder was, maar net afgestudeerd, een vlieger op te laten in een weide en de boer wil hen komen weggagen. "Godverdoeme, maak

eens dat ge hier weg zijt of ik zal jullie eens tegen uw klotten stampen !”

De nonkel bleef ijsig kalm terwijl hij naar de vlieger bleef kijken en het touw vierde, antwoordde hij “dat zou ik niet doen, dat kan geld kosten, ik ben advocaat.”

De briesende boer “ hoe heet gij ?”

Nonkel zei : ‘Herman Van Nueten, zoon van Louis Van Nueten.’ En plots werd de boer kalm en ging weg.

Ja, de familie Van Nueten was vroeger een familie met aanzien die gerespecteerd werd.

Er moest destijds ook geïncasseerd worden, de verzekeringspremies ophalen bij de klanten.

Zo kwam men in een klein afgelegen huisje waar drie zussen woonden, drie ongetrouwde vrouwen. Wanneer men binnen kwam was er niemand te zien.

Men riep goedendag en zei wie men was, maar het bleef stil.

Dan kwam er plots één uit een kast gekropen, een beetje later ging nog ergens een deurtje open, en uiteindelijk durfde de

derde ook tevoorschijn komen. Zij waren mensenschuw.

Zo gebeurde het ook dat men bij boeren moest gaan ontvangen, die juist gingen eten. Er stond een grote pan op tafel met aardappelen, groenten en vlees in, en allen aten ze samen uit de dezelfde pan en staken er hun vork in. Boven de tafel hing een volle vliegenvanger en regelmatig viel er een vlieg in de pan, maar daar werd niet naar gekeken, men at rustig verder en bood zelfs aan om mee te eten. Ondertussen liepen de kippen rond in de keuken.

Dat waren andere tijden hé. Zo kreeg mijn broer ook eens van een klant te horen dat hij onze pa eens onder zijn kloten zou komen stampen.

Er was een koe doodgebliksemd, zijn beste koe die veel melk gaf, beweerde hij.

Bij het afsluiten van de polis was dit natuurlijk niet, het mocht niet te veel kosten. Hij kwam bij ons thuis, pa deed open en vroeg meteen : “Wat kwam jij weer

doen ?” Maar de klant was heel rustig en beleefd.

Het gebeurde ook dat een inspecteur van de verzekeringsmaatschappij mee ging naar een klant voor een schadegeval. Zo is toch eens iemand moeten gaan lopen omdat hij met de riek achterna gezeten werd door de boer.

Ik herinner mij ook nog dat ik als kind eens ben meegegaan naar een klant om te ontvangen.

Daar hingen toen ook de overvolle vliegenvangers boven tafel. De vrouw had een beetje een snor en die haalde plots een kotelet uit de zak van haar voorschoot. Dat beeld zal me steeds bijblijven.

Mijn moeder en zus waren eens uitgenodigd op een communiefeest aldaar. En de boerin sprak over “kouwe plat in pinten.” Was dus garnalen of krabcocktail.

En dan was er ook nog die boer die achterin de auto kroop toen één van zijn zonen met

zijn lief uitging. En dan sprong hij plots recht om hen te doen schrikken.

Vroeger waren de boeren toch beresterk. Deze mensen waren harde werkers. Zo was het geen aardigheid om een boer bijvoorbeeld een hooiwagen, die moest aangepikt worden aan de tractor, een stukje vooruit te zien trekken. Zo sterk als een beest waren deze landbouwers. Toen was er nog veel manueel werk, nu wordt veel vervangen door machines.

Ook werden onder de mensen blijkbaar rare spelletjes gespeeld.

Men kwam met enkelen samen om te kaarten. Het kwam er op neer dat men nadien met een andere partner huiswaarts keerde, de huissleutels waren letterlijk de key van het spel.

Ze werden in het midden op een hoop gelegd en op één of ander manier kwam die terecht bij een andere bewoner. Volgens mij mocht diegene die een spel won, een sleutel kiezen.

De juiste toedracht ken ik niet want ik was er niet bij en de spelers van toen zijn volgens mij ook allemaal gaan hemelen.

Loenhout kende in het verleden ook veel pelgrims naar het schijnt. En dit kwam omdat er achter de St. Quirinus-kapel een waterput staat. Met de Loenhoutse Mei wordt deze heilige, die een martelarendood stierf, nog steeds herdacht met een processie.

Maar St.Quirinus kon hulp bieden tegen zweren en huidziekten, slechte ogen, doofheid.

Dus er wordt dan een emmer met water bovengehaald , en de mensen mogen hun zakdoek erin soppen en hun ogen uitwassen met dit gewijd water om genezing te verkrijgen en preventief, beschermend dus.

Mijn oudste broer heeft dit vroeger ook gedaan, ook al had hij gezonde ogen, maar dit moest van moeder en hij zat de week nadien met een padschijter net met zijn Eerste Communie. Dat heeft hij dus niet meer gedaan.

Hij was overtuigd dat de bezoekers van het café ernaast met hun zatte botten in de put hadden geplast. Of dit mogelijk was of werd gedaan weet ik niet. Het miraculeus water van St. Quirinus heeft zijn werk dus niet gedaan, of het moest zijn dat eerst het kwade er uit moest.

Wel vind ik het niet hygiënisch om daar allen met een vuile zakdoek in die emmer water te doppen. Dat vraagt om problemen.

Mijn oudste broer, inmiddels een late zeventiger, tenniste tot voor tien jaar terug nog. Hij kwam daar een man van in de 80 tegen, waarmee hij aan de praat geraakte. Deze man vroeg naar zijn naam en toen mijn broer zijn achternaam zei en dat hij de zoon was van Maria Van Nueten, schrok die man want hij kende de familie Van Nueten heel goed zei hij. Hij was rijkswachter geweest en wanneer ze vroeger het huis van bompa passeerden en hij stond buiten, deden ze hun pet af om te groeten. Zo vertelde hij.

Maar dit moet de jaren 50 geweest zijn, want bompa is in 1962 gestorven.

En zo zijn er waarschijnlijk nog meer anekdotes die ik niet (meer) weet of geen weet van heb. Maar ze kleuren wel het dorpsleven en toveren enkel maar een glimlach op het gelaat van de inwoners.

Neen het is geen uitlachen, want iedereen heeft elkaar graag in mijn dorp in de Kempen. Loenhout, een prachtige gemeente !

(De meeste personen waarover ik vertelde zijn inmiddels gestorven.)

Leuke weetjes oud-ouder-oudst

De oudste persoon in de Bijbel heet Methusalem en blijkbaar een gezond man, want hij stierf op 969 jarige leeftijd. Wat een fantasie denk ik dan, kan toch niet, is boekenpraat hé.

Zo weten we ook welke de oudste beschaving ooit was. Dan komen we uit bij Mesopotamië dat een tijdperk beslaat van 8000 voor Christus tot 2000 voor Christus. De Sumeriërs en Akkadiërs domineerden Mesopotamië van het begin van de geschreven geschiedenis tot de val van Babylon.

Onze religies bestaan allen lang, maar er kan maar één de oudste zijn en dat is het hindoeïsme. Het is ook de meest complexe van alle geloofssystemen. De oorsprong van dit geloof gaat meer dan 5000 jaar terug in India.

Wanneer we ons afvragen welke monarchie de oudste ter wereld is, komen we uit bij Zweden.